

Hans Heiling.

Syngestykke i 3 Akter med et Forpil

af

Gd. Devrient.

Musiken af S. Marschner.

Kjøbenhavn.

Forlagt af

C. C. Loses Bog- og Musikhandel.

(F. Borchorst).

1878.

Paa Undertegnedes Forlag er udkommet

E. Bøgh. Huldrebakken, Sangspil paa rimede Vers	1	»
— Jorden rundt i 80 Dage	1	50
— Corneilles Klokke	1	35
I den nye Verden, af V. Sardou	1	50
Kongen har sagt det, oversat af H. P. Holst	»	80
Martha. Opera af Flotow	»	40
Sand, G. Marquis de Villemer, oversat af H. P. Holst.	»	75
Scribe og Delavigne. En Diplomat, Lystspil i 3 Akter	»	50
Wengel, C. M. Cousine Lotte, Vaudeville i 1 Akt.	»	50
— Plader, Lystspil med Sange i 3 Akter	1	25
Jægerbruden. Opera af Weber	»	35

Pauline Saks.

Russisk Novelle

af

A. V. Druginin.

Oversat fra Originalsproget af W. Carstensen.

Pris 1 Kr. 50 Øre.

Denne Novelle, der i sin Tid har gjort megen Lykke i Rusland, har den Fortjeneste at være oversat fra Originalsproget, hvis Stil med Omhu er gjengivet. Af de mange gunstige Anmeldelser hvormed den herhjemme er bleven modtagen, skulle vi gjengive et Par Udtalelser.

«Dagbladet» siger saaledes: «Der er saameget fint, smukt og godt i denne lille Novelle, at man læser den med ublandet Interesse og neppe let glemmer den igjen. Oversættelsen er foretagen med en Omhu og en Smag, som man saare sjelden træffer i vor store Oversættelseslitteratur.

«Dagstelegrafen». «Os synes Forfatteren at være en Forløber for Turgénjew. Man finder allerede i denne Novelle en Finhed i den psykologiske Analyse, især af Kvindehjertets døgnvarige Stemninger, som fra franske Mønstre er trængt ind i den russiske Litteratur. Den første Halvdel er skreven i en fin ironisk Stil, der minder om Octave Feuillet, den sidste Halvdel derimod har voldsomme Effekter og sentimentale Brydninger, der kunde tale for en Paavirkning fra Eugène Sue. Vi foretrække ubetinget de første Breve milde Humor, men alt i alt er «Pauline Saks» en underholdende og interessant Læsning.

KJØBENHAVN.

C. C. LOSES BOG- OG MUSIKHANDEL.

(F. BORCHORST.)

Hans Heiling,

Syngestykke i 3 Akter med et Forspil af Ed. Devrient.
Musiken af H. Marschner.

Personerne i Forspillet.

Bjergaanderne's Dronning.
Hendes Søn.
Bjergaander.
Gnomer.
Dverge.

Personerne i Operaen.

Dronningen.
Hans Heiling.
Anna, hans Brud.
Gertrud, hendes Moder.
Conrad, borggrevelig Livstytte.
Stephan, } Bønder.
Niclas, }
Jægere, Bønder, Spillemænd.
Bjergaander.

(Heiling har gulagtig, bleg Ansigtssfarve og sort Haar og Skjæg. Han er sort klædt, og kjølen naar til Knæene. Fra første Akts femte Scene indtil Slutningen af anden Akt bærer han en sort Pels over sin øvrige Dragt, der ligesom den hvide Baret er færdet med Graabærf).

Forspil.

(Underjorðist, hvalvet Hule, der viser Indgangene til flere Sidehuler; oplyst af et rødt, rødt Skjær. Paa de talfebe Bæge krable Dverge omkring, pudse Metalaarnerne og bære travlt Gtstuster og Skedstene frem, som de knælende forevise Dronningen og Heiling. Disse sidde i Midten af Skuepladsen paa en Tronforhøining. Heiling i den allerede bestrevne Dragt, prydet med en lang, pragtfuld Raabe og en gylden Ring med funklende Skedstene om Hovedet, sidder tankfuld med en lille Guldstav i Haanden. Gnomer rulle Klippestykker, bære Byrder o. s. v.)

Ror af Bjergaander.

Rast, Kammerater, brug eders Arm!
Klipper, gjenlyd af Verktøiets Varm!
Nytter Enhver den kostbare Tid,
Hammeren, Hafften bruger med Flid!
De funklende Strømme
I Klipperne graa
Søge vi maa,
De Skatte, som drømme
I Afgrundens Nat,
Fremdrage brat;
Og aldrig vi tømme
Vor Rigdom saa stor
Her dybt under Jord.
Uden Fred,
Op og ned
Maa vi krable,
Altid trable;
Nat og Dag,
Slag i Slag
Flittigt banke,
For at sanke
Edele Metaller,
Klarte Krystaller.

Den Stak, hvorefter Menneket trakter,
Til Held eller Uheld, bor i vore Schakter;
Hvad Jordens Børn mest holde i Gre,
Fra Mørket til Lyset vil Aander frembære.

Heiling.

(Raster Raaben fra sig og lægger Insignierne paa sin Magt bort).

Alt nok! Med trable Dont nu holder inde!
Jeg maa herfra, la'r mig ei længer binde;
Til lyse Jord mig Kjerlighedens drager!

Dronningen.

Min Søn, Du da for stedse Afsted tager?
Dit Barndomshjem, din Moder Du forlader,
Alt herse over Aandestakren hader?

Heiling.

For stedse ja; thi vil jeg eders Krone bære,
For Hjertets Røst jeg dog maa være,
Ei Elskov nære,
Og det formaar jeg ei.
Fra den Tid Anna jeg stued,
Da i mit Hjerte det lued,
Kronens Glands mig lokker ei.

Ror.

Vil i Jordens faldte Net
En Træl Du være,
Kronens gyldne Ring ei bære?
Herre, er det ret?
O bliv dog her!
I hvad Du hyder,
Bjergaanden lyder
Fjernt og nær!

Heiling.

Bort! jert Raab I kun henveire!
Op jeg til Lyset vil stige,
Ei mer fra Anna mig snige,
Eders Sabbath her at feire!

Ror.

Ha, ha, ha, ha! den Taabe,
Paa jordist Held at haabe!
En jordist Kvinde
Tænker han at vinde
Sig til Elsterinde.
Pas paa,
Det galt vil gaa!
Snart med Spot tilbage
Du til os vil drage,
Med Smerte i dit Bryst
Forbande Jordens Lyst.

Dronningen.

Saa har den Svaghed, som endnu mig nager,
O, arme Søn, forplantet sig paa Dig!

Du ved det, Dig jeg Livet
 Ved Smhed for en Dødelig har givet;
 Derfor Du, som et ulykkelig Dobbeltbillede,
 Til Maal for evig Splid er tillet.

Heiling.
 Jeg ved det, Moder, derfor stands mig ei,
 At snart paa Jordens Blomsterveie
 Jeg Annas Haand som Menneske kan
 ganfke eie.

Dronningen.
 Aldrig det lykkes Dig!
 Fremmed vandrer Du paa Jorden,
 Og dens trange Orden
 Blir Dig snart utaalelig;
 Snart vil Angrens Taarer rinde,
 Sabnet om dit Hjem Dig minde.
 (Gemmelighedsfuldt og hastig.)
 Derfor de magiske Kræfter bevar,
 Som Aanderne binde;
 Med dem al din Velde fortabt Du har.

Heiling (uvillig afbrydende).
 Hvad hjælper mig hin Bog?
 Hvortil dens Tryklesprog,
 Som aldrig Held mig bragte dog?
 I Annas Arm en Guldorn har sin Trone,
 Og Kjærlighedens Krone
 Mig tilvinter fra en salig Zone.

Dronningen (betydningsfuldt).
 Og ved Du sikkert, at paa Støvet's Bei
 Din Drøm om Lykke stufes ei?

Heiling (mørk).
 Ihs, Moder, ths! o lad mig altid drømme!
 Jeg maa ei tvivle, hvis jeg leve skal.
 Giv Brudesmøkket mig, og ønst mig Fred!

Dronningen.
 Din Moders sidste Gave er beredt!
 (Derge bringe paa hendes Binf et zirligt ubarbeidet
 Etrin, som hun aabner.)

Klare Diamanter,
 Hvor eders Glands er stjon!
 I er et Billede paa de Taarer,
 En Moder fælder for sin tabte Søn.
 Tag dette taareklare Smykke,
 O maatte Dig min Gave bringe Lykke!
 Din Moders Fred Du offrer for din Lykt;
 Jeg staar forladt, har kun i Taarer Trost.

Heiling.
 (Knæler for Dronningen og trykker hendes Hænder
 med Hefstighed til sine Læber og Dine).
 Hold op! hold op! mit Hjerte briste maa;
 Hvor kan vor Afstedstine Du forbitte faa?
 (Vil ile bort.)

Ror.
 (omringer ham i en famlet Gruppe).

Du skal ei undvige,
 Vi spærre din Bei;
 Herst her i dit Rige,
 Vi slippe Dig ei.

Dronningen.
 Min Søn, lad Dig sige,
 Forlad os dog ei!

Heiling.
 Trusler I vove?
 De stande mig ei.
 (Griber Staven og hæver den høvede.)
 Giv Plads! eders Konge befaler!

Roret (viger forskrækket tilbage og kaster sig ned).
 Be os! Be!

Heiling.
 (rækker Dronningen knælende Staven og bøier sig
 over hendes Haand).
 Lev vel, Du arme, sønneløse Moder!
 (reiser sig og siger, idet han gaar bort, til Roret):
 Farvel, I mørke, glædeløse Brødre!

Dronningen
 (udstrækker Armene efter ham).
 Min Søn, min Søn! ser aldrig jeg Dig mere?

Heiling
 (vender sig om og træder efter en Pause hen til hende).
 Naar mit Haab er slutt,
 Og mit Hjerte lutt,
 Da gaar til Dig min Bei;
 O Moder, ønst det ei!
 (Iser bort; man ser ham stige over Fjeldstatterne.)

Ror.
 Han iler til den falske Jord,
 Hvor Lykken han at finde tror;
 Han vandrer trodsig Daarstabs Bei,
 Fornuftens Stemme hører ei;
 Kun her hos os hans Lykke bor.
 (raabende efter ham).

Be Dig, Be! Du brød dit Ord!
 Dronningen.
 (som imidlertid er sunken ned paa Boden af For-
 høiningen.)

O, arme, sønneløse Moder!
 Ror
 (gjentagende hendes Klage).

O, arme, sønneløse Moder!
 Dronningen
 (reiser sig rask op).
 Nei! ei forgiæves Magten jeg skal have;
 Jeg hviler ei, vil nytte Skjæbnens Gave,
 Min Søn for steds til mit Bryst at fere.

Ror.
 Lad, Dronning, os din Vilje høre;
 Befal, hvad vil Du, vi skal gjøre?
 Dronningen.

Taalmodig vente paa mit Herfter-Bud.
 Nu haster, eders Arbeid at fuldende!
 Opmærksom, Vjergets skjulte Skat at kjende!
 Ror (knurrende indbyrdes).

Som Trælle vi lyde,
 Du Alt kan os hyde,
 Ei vi knurre tør.
 Snart oppe, snart nede
 Vi søge og lede,
 Flukt din Vilje gjør.

Dit vaagende Die
 Bevogter os noie,
 Ser os i hver Braa;
 Mens Kærren vi drage
 Tidt Piffen vi smage,
 Fort, fort maa det gaa.
 (Alle begynde paany at arbejde.)

Brødre, giv Agt!
 Arbeid uforsagt
 Af al eders Magt!
 Nyttet Enhver den kostbare Tid,
 Hammeren, Hafften bruger med Fliid!
 o. s. v. af det første Ror.

Første Akt.

(Det Andre af Heilings Bolk. Vøger, Glaster, Smeltedigler og astronomiske Instrumenter ere opstillede langs Væggene og over Kaminen. Heiling siger op igjennem en Faldør, Kædt som han gik bort i Forspillet og med Subelstrinet i Haanden.)

Første Scene.

Uhyrligt Kor af Bjergaander.

O bliv dog her!

I hvad Du byder,

Bjergaanden lyder

Fjernt og nær.

Heiling.

Før evig tilluk dig, du stumle Bei,

Jeg vandrer dig ei mere!

(træder hen til en stor Væg, der ligger opslaaet paa Vædet.)

I mægtige Tegn,
hvis Tryllekraft behersker Bjergets Aander,
Forsummer evig nu!

(Naar Vogen i og luffer Spænderne.)

Omhyng mig nu

Med Kjærlighedens Arm, du skønne Jord,
Og vær mig trofast; din jeg ganske er.

(Lægger Smykket i en Kiste og opfrister de næsten udsukte Glæder i Kaminen.)

Gertrud (udenfor; banker paa Døren).

Mester Heiling!

Heiling (stodser).

Hvem kalder?

Anna (udenfor).

Mester Heiling, se god Morgen!

Heiling (henrykt).

Det er hende!

(aabner hurtigt den tilslaaede Dør.)

Anden Scene.

Heiling. Anna og Gertrud.

Heiling (til Anna).

Beskommen her, Du Elskelige!

Min Bolk gjør Du til et Himmerige.

Før første Gang jeg under dette Tag

Kjærlig til Hilsen dine Hænder trykte?

(trykker hendes Haand til sit Bryst.)

Anna (bekrejdende).

Og dog igaar den hele Dag,

I rent forglemt eders Kyffe.

Gertrud.

Før Eder ret vi angst var.

Heiling (omt til Anna).

Du efter mig da længtes har?

Anna.

At ja, endskiønt jeg bittert sukked,

At I Jer atter indelsukked.

Hvad bestilte I vel? stuf mig ei?

Heiling.

Kun paa Dig, min Anna, tænkte jeg;

Men fra denne Stund, du Kjære,

Skal vi evig sammen være.

Anna.

(Ret saa, fly den Løstlighed,

Som dog Ingen glædes ved.

Swærg Jer mørke Grublen Had,

at være mild og glad!

Heiling.

O, hvor gierne stuer jeg

Dig, som Stjernen paa min Bei!

Naar med Dig jeg følges ad,

Bil Du altid se mig glad.

Gertrud.

Ved saa megen Dmhed maa

Moderhjertet henrykt slaa.

Duen sig med Fredens Blad

Smiler nu min Fremtid glad!

Heiling. Det er altsaa første Gang,

Du gjør mig saa lykkelig at betræde mit

Hus; om saa Dage indfører jeg Dig som

Hersterinde deri, og da skal Alt rette sig

efter din Vilje.

Anna (ser sig angstelig om). Men sig

mig dog, hvad er dette for selsomme Ting?

Det ghyer i mig, naar jeg ser omkring paa

Væggene. Hvortil bruger I dog alt det

forburrede Toi, som gjør, at man næsten

ikke kan aande frit herinde?

Heiling. Du kjære, frygtssomme Barn,

skjænd ikke paa disse uskyldige Sager, som

jeg kun bruger til mine Forskninger i

dybere Videnskaber. Du skal heller ikke bo

her; et fortrøligt, lille Kammer, hvor Intet

skal forstyrre eller strække Dig, venter Dig

allerede; jeg skal straks føre Dig derhen.

Gertrud. Na ja, Mester! gjør det.

Jeg maa tilstaa, jeg er en Smule nys-

gjerrig efter at se mig om i jeres Bolk.

Heiling. Nu vel, saa lad mig gaa

i Forveien, for at Du kan finde Alt i

Orden. Om lidt skal jeg hente Dig.

(Gaar ud af Sidedøren.)

Tredie Scene.

Gertrud. Anna.

Gertrud. Nu, Anna, Du siger jo ikke et Ord. Behager din Brudgoms Hus Dig ikke? Udefra tager det sig dog meget smukt ud.

Anna (har sat sig ned). O ja, Moder! det behager mig ogsaa; — men — jeg kan dog ikke glæde mig. Ser det ikke ud her, som om man aldrig kunde have et glad Diebstik? og hvor ensomt! Vor Landsby er næsten en hel Vil bortet; rundt om ser man kun øde Land, Klipper og Hede. Ak, Moder — (halvslagte) I skulde ikke have overtalt mig til denne Forlovelse med Heiling!

Gertrud. Men Barn, hvad tænker Du paa? At gifte Dig med en saadan en rig og lærd Mand, som Alle misunde Dig, hvorledes kan Du fortryde det? Hvad har Du vel ellers at vente? Ingen af de unge Karle mener det dog ærligt med en fattig Pige.

Anna (halvslagte). Ingen?

Gertrud. Nei, siger jeg Dig, Ingen!

Anna. Na, I gjør det ogsaa værre, end det er.

Gertrud. Kan man da gjøre det

værre, end de unge Karle er nutildags?
(affides.) Hvad mon der nu spørger i hendes
Hoved? Gid dog Heiling vilde komme
tilbage! Jeg maa se, hvor han bliver af.
(Gaar ud af Sidedøren.)

Sjette Scene.

Anna (alene).
(Bliver en Stund siddende med Hænderne i Skjødets
og ser hen for sig; derpaa drager hun et dybt Suf.)
Al, hvad hjælper al min Grublen mig,
det bliver dog ikke anderledes! (Reiser sig.)
Hvorfor tænker jeg ogsaa kun bestandig
paa ham? Hvem ved, om han bryder
sig om mig; og hvis han gjorde det —
det kan jo dog ikke forandres; om to Dage
skal jeg have Bryllup. — Al! (hun gser et
Par Skridt, og standser foran Bordet, hvor den store
Bog ligger.) Men hvad det er for en stor
Bog, og med saamange Spender paa?
(Forjæger at aabne den.) Jh! se, hvor let de
springe op! Der er vist mange, brogede
Helgenbilleber i den, og dem holder jeg
saa meget af at se. (Hun Naar Bogen op.)

Hvad maa jeg sige?
Hvilke sælsomme Tegn!
Hvor de gnistre og lue
Under Bladenes Hegn.
Synes paa Synes
Mylrende følger,
(blader videre).
Svulme som Bølger,
Vildt sig selv opluge,
Mig med Angest knuge!
(Bladene vende sig selv om.)
Mer og mer!
Fler og fler!
Nu Kredse de slaa;
Mig Sandserne forgaa.
Ha, rædsomt! ha, rædsomt!
Hvad er det, jeg ser?

Sjette Scene.

Anna. Heiling styrter heftig ind.
Gertrud.

Heiling.
Ufalske! rør ei denne Bog;
Den er for Dig et Gaadesprog.
Gaa bort, Forbovne!
(Støder hende heftig bort og slaar Bogen i; hun
synker i Gertruds Arme.)

Gertrud.
Barn dog, sig,
Hvad er stet?

Anna.
Ve!
Heiling (iler hen til hende).
Tilgiv mig!
Lad mig din Angst forjage!

(Vil tage hende i sine Arme.)
Anna (river sig løs).
Nei, giv mig min Fæd tilbage,
Brænd denne Bog, fuld af Grul!
(veger paa Albstedet.)

Heiling.
Anna, hvad forlanger Du?

Anna.
Brænd den sluk, naadig vær!
Hvis min Lykke er Jer kjær.

Heiling.
Anna, hvad forlanger Du?
(affides.)

Skal min høie Videnstak,
Al, hvad i min Haand blev lagt,
Dø uden Frugt?
Skal brat jeg se min Magt forgaa,
Dg som Vættler staa?

Anna
(ængstelig omslængende hans Arm).
Har min Ven ei nogen Magt?
Er alt Kjærligheden slukt?
Vær barmhjertig, sig ei Nei!
Al, af Angst knap aander jeg.

Heiling
(betragter Anna smit og trykker hende til sig).
Al, ja Al Du kan af mig begjære!
(Tager Bogen og kaster den i Alben.)
Lad da Flammen dig fortære!
(En høj Lue slaar op og fortærer Bogen; der høres
en hul Lørdens.)

Magtløs nu du stuer mig,
Alt mit Held bor kun hos dig!

Anna.
Min Tak modtag!
I paany mig Livet
Har tilbagegivet.
Ja, nu aander frit jeg atter!

Heiling.
Din Angst forjag!
Gjerne jeg selv Livet
For Dig havde givet;
Intet høit som Dig jeg statter.

Gertrud.
O, glade Dag!
Han har efter givet;
Gjerne han selv Livet
Kjærlig hengav for min Datter.

Gertrud. Nu, det var ret, Mester
Heiling, at I gav efter for Annas Bønner.

Heiling (betænkeligt). Var det ret af
mig? — Jeg offrede Meget — Meget!

Anna. Nu ved jeg, Heiling, at I
elsker mig.

Heiling (trykker hende til sit Bryst). Ved
Du det; o, saa glem det aldrig, aldrig!
Du kan jo rigelig gjengælde.

Anna (bemærker en Rjæde, som blinker paa
hans Bryst). Men hvad har I der, Heiling?
Heiling. Her havde jeg glemt det;
det er en Rjæde, som Du skal bære til
Grubring om denne Stund.

(Hænger den om hendes Hals.)
Gertrud. Nei, hvor den er prægtig,
Anna, Anna! Du ser jo ud som en adelig
Frøken.

Anna. Hvor I dog altid er betænkt
paa at forskaffe mig en eller anden Glæde.
Tilvisse erkender jeg det dybt i mit Hjerte,
og det smertner mig kun, at jeg ikke kan
vise Jer min Taknemmelighed. Jeg ved
ikke, hvorfor jeg ikke kan det; men utal-
nemmelig er jeg virkelig ikke.

Heiling. Nei, Anna, det er Du ikke; men kald det heller ikke saaledes. Naar Du elsker mig, forlanger jeg ikke mere.

Den skønne Dag, da Du mig gav Dit Hjerter,

Da glad og vemodsfuld jeg knælte for Dig ned,

Opløstes i mit Bryst til Salighed al Smerte, Og dybt for første Gang jeg sølte Sjælefred.

Åf natlig mørke Drømmegys Jeg vaagned op til himmelsk Liv og Lys;

Thi Paradiset aabned mig dit Rys.

(inderlig, skjendt hemmelig truende.)

Bryd aldrig Trostabs hellige Eder!

Bevar min Himmel i dit Hjerter,

J Dig kun lever, aander jeg!

Åf, grændseløst jeg Dig tilbeder!

Jeg elsker Dig med salig Smerte!

Med kvalfuld Glæde elsker jeg!

Runde tolt dit Blik mig møde,

Koldt dit Hjerter mig forstøde,

Be os! Be os! hører Du.

Blot ved Tanken vil jeg bliver,

Og de natlige Magter driver

Fluks til rasende Høvnlyst min Hu.

Jeg elsker Dig

Med blødende Hjerter,

Med glødende Smerte,

Med Mistro og Gruen,

Med flammende Luen;

Saa elsker jeg,

Anna! ja,

Saa elsker jeg Dig!

(Kaster sig paa Knæ for Annas Fødder.)

Anna (reiser ham op). Vær dog ikke saa frygtelig vild; er jeg ikke jer Brud, og om saa Dage jer Hustru? Men saa maa J ogsaa være smukt glad og munter.

Gertrud. Ja, Anna har Ret. J maa ikke sty andre Menneſter, eller ſlaa Brag paa en lille Lyſtigheſed engang imellem. I dag f. Ex. feires juſt den hellige Florians Feſt i Landſkbyen; der ſtulde J ſmukt gaa hen.

Anna. Ja viſt, lad os Alle gaa derhen; det vil ſikkert mere Jer!

Heiling. Mig langt mindre end Dig!

Gertrud. Skal Anna da ikke ogſaa paa ſaadan en Dag have ſig en lille Dands?

Heiling (heſtig). Dands? Hvad, hun vilde dands, og ved dog hvor det ſtjærer mig i Hjerter, naar jeg ſer hende ved en Andens Arm? Jeg har engang tilladt det, men det ſter aldrig mer.

Anna. Nei viſt ikke Heiling, jeg vil jo ikke dands, naar det er Jer ſaa meget imod. Lad os blot gaa derhen, og være glade blandt de muntre Menneſter.

Heiling. Kan Du da ikke være det hos mig alene?

Anna. Åa jo! hvorfor ikke? men J vil dog ikke gjøre mig til en Nonne? hvorfor ſtjænter J mig ſaa ſmukke Sager, naar inter Menneſte maa ſaa dem at ſe?

Heiling. Saa drager den forſængelige Hovmod Dig derhen?

Anna. Hvor J nu ſtraks kan tage det ſaa alvorligt.

Gertrud. Ei hvad, Meſter Heiling, und dog Anna den Fornoiſe, og ſølg det!

Anna (ſmigrende). Åa ja, gjør det, Heiling, jeg beder Jer ret meget derom; gjør det for min Skyld!

Heiling (eſter en kort Betænkning). Vil Du da ikke dands?

Anna (atter neſſaaet). Naar J ikke vil have det —

Heiling (hurtigt). Virkelig ikke?

Anna (oprigtig). Nei, nei; jeg lover det.

Heiling.

Velan, ſaa lad os vandre!

Anna.

{D, herligt, prægtigt, hvilken Fryd!

{Jeg hører alt den muntre Lyd.

Gertrud.

{Se, Meſter Heiling, Barnets Fryd

{Ved Tanken om den muntre Lyd!

Anna

(hopper omkring, legende med Kjæden).

Nu forſt denne Kjæde

Forſtaffer mig Glæde;

Thi ſkult og hemmeligt

Mig fornøier ei ſligt.

Med undrende Blikke

Man paa mig vil ſtirre;

Mange fortroligt vil niſke,

Andre af Ugreſſe dirre.

Ha, ha, ha, ha! pås paa,

Jeg mangen Spas vil ſaa!

Åf, Heiling, hvor J dog er god,

At J til Dands med mig vil gaa!

Gertrud.

{Hun neppe ved paa hvilken Fod

{Åf Fryd og Glæde hun ſkal ſtaa.

Heiling.

Selv dette unge Overmod

Jeg høiſt elſkørdigt ſalde maa.

Anna.

Lad os nu gaa!

Heiling.

Ugjørne ſøier

Jeg dennegang dit Duſtes Stemme;

Dog, da det Dig, min Brud, fornøier,

Min egen Vang jeg vil forglemme.

Anna og Gertrud.

{D lad ei Løſtet angre Jer;

{J viſt vil mere Eder der.

Heiling.

{Naar ved min Side Du kun er,

{Vil mig ei Angren ſalde ſvær.

(De gaa.)

Sjette Scene.

(En af Træer belygget Blads udenfor Kroen. Fri Udsigt i Baggrunden. Helt og her Bønder, som drikke. Ved et særskilt Bord, der under Røret flyttes længer hen ad Siden til i Forgrunden, Stephan, Niclas og to andre Bønder.)

Ror af Bønder.

Zuchheja! idag har vi Raad til at drikke; Den hellige Festsdag os Bønder tilhører. Thi lad ud til Bunden hver Kande os stikke; Medens Ridesogden om Munden sig tører. Ad Dommer og Pater, Og Degn og Proc'rater Som kække Soldater Vi blæse i Dag.

(Høver Randerne.)

Nu lystig! Kammerater, til Vaaben! fald an! Heit leve den hellige Florian!

(De Afste.)

Niclas. Heja! Gud velsigne den hellige Florian, at han har bragt os en Festsdag i Kalenderen. Hu! jeg kunde sætte den sidste Stilling, jeg eier, overstyr i Kroen i Dag.

Stephan. Hy stam Dig, Nabo; tænker Du ikke mere paa Kone og Børn?

Niclas. For en Ulykke! skal jeg ogsaa rænke paa dem om Helligdagene? de ligger mig tungt nok paa Halsen om Hverdage. Jeg vil ogsaa engang være lystig, og kommer det til Dands idag, saa ta'er jeg mig en Svingom med, saa det skal have Næb og Kler!

Stephan. Det er ret, Nabo; det er ogsaa længe siden, vi har set en Dandsbjørn.

Niclas (saa efter ham). Drolen i Dig, dit Mulehoved! Kan Du ikke ogsaa engang saa Mod til at gjøre en Kolbette paa en Festsdag? Men sig mig, kommer dit Søstendebarn ikke herud idag med sine Skytter? Det er nogle lystige Fugle, disse grønne Krabater; hvor de er med, gaar det rigtig rummelumst til.

Stephan. Ah, jovist kommer de. Sidste Løvedag sagde mit Søstendebarn: „Jeg kommer igjen paa St. Florians Dag, det maatte ellers gaa broget til“, sagde han. „Serg blot for, at vi faar nogle smukke Piger at dands med, og især, at den Smukkeste ikke fattes!

Niclas. Nei, se mig den Luts! Jeg ved nok, hvem han mener dermed; Niclas la'r sig ikke sra Sand i Dinene. Jeg har nok set, hvor han gaar og snuser omkring skjen Anna.

Stephan. Javist; og derfor rillader Mester Heiling neppe, at hans Brud kommer herud til Dands idag. Han er saa jaloux, og slede sælt til mit Søstendebarn, da han sidst dandsede med Anna.

Niclas. Gid han saa en Ulykke, den fordomte Guldmager! Har han ikke der snappet den vakreste Glut bort fra vore unge Karle. Og er der Nogen, som kan

sig mig, hvad Pigebarnet finder Behag i hos saadan et Spegelse af en Karl?

Stephan. Nei, han ser modbydelig ud, og det gyser altid i mig, naar jeg kommer ham nær. Men Anna vil dog saa det godt; for han har Penge som Græs.

Niclas. Pøffer i Vold dermed! naar han dog ikke kan komme til at le med alle sine Penge.

(Sornklang udenfor.)

Bønder. Der er Skytterne! Hører I! der er de!

Stephan (springer op). Ja, ved Sanct Florian, der er de, med mit Søstendebarn i Spidsen. Guds Fred, Søstendebarn, Guds Fred!

Syvende Scene.

De Forrige. Conrad. Skytter.

Conrad (ryfter Stephens Haand). Tak, Fætter, tak! God Dag, kjære Benner, god Dag, god Dag!

Bønderne. God Dag! god Dag!

Stephan (til Conrad). Kom nu her hen til os, Søstendebarn! vi ryfter sammen.

Conrad. Naar I ikke har Noget derimod.

Niclas (og de Andre ved Bordet). Jæsses, nei tværtimod! det er os en stor Gæst, Hr. Livskytte!

Stephan (sætter en Kande hen til ham). Naa, Søstendebarn, imag saa vort M!

Niclas (drifter ham til). God Taar, Hr. Skytte! velkommen iblandt os!

Conrad (gjør ham Bælted). Tak, tak! Jeg ønsker Jer Alle en fornøielig Dag!

Niclas. Ja, ja; den turde blive mindre fornøielig for Jer, Hr. Skytte! Thi, jeg vil vædde, I har spidset Munden paa en Svingom med skjen Anna, og hende vil I nok forgyldes sege idag.

Conrad. Saa — mener I det?

Niclas. Ja, hendes Fæstemand lider ikke den Spas. Hvad gjælder det, I fortryder nok, at I er kommen for sild der.

(Der polst.)

Conrad. Tak ikke saaledes, hvis det skal behage mig iblandt Jer. Ved Gud, jeg kunde blive rasende! (vil staa op.)

Stephan. Ei Conrad, vær dog fornuftig; det var ikke saa ilde ment.

Niclas. Nei bevarer vel, paa ingen Maade. Kom her, og lad os drikke paa skjen Annas Velgaaende!

Conrad. Hjertelig gjerne! Gid det maa gaa hende vel! (De drikke.)

Stephan. Se saa, nu er det godt igjen! Lad os nu snakke om noget Andet. Fortæl Du os Noget, Søstendebarn!

Niclas. Ja, ligesom sidst, Noget om Nisser og Trolde.

Stephan (hurtig). Nei, nei; ikke om saadan Noget! man dremmer kun om det om Natten.

Niclas (ler).

Conrad. Hvad, er Du bange for Bjergaanderne? De er slet ikke Menneſtene ſaa ugunſtige, iſær Kvindſolkene; der ikke ſaa ſjældent ſkal have bedaaet et Verdensbarn med deres Kjerlighed!

Niclas. Na, Snaf! det er umuligt!
Conrad. Ja, man ſiger det dog. De Børn, der udſpringer af en ſaadan Forbindelſe, er da halvt Menneſter og halvt Aander.

Stephan. Ser de da ganſke ud ligeſom En af os?

Conrad. Nei, de er ſagtens noget tykſhovede og hjulbenenede.

Stephan (Ratter ned til ſine Ben) Hjulbenenede?

Niclas. Ja viſt, betragt kun dine Ben; dit tykke Hoved var mig allerede længe miſtænkeligt.

Stephan. Na Klas, Du maa da ikke tro ilde om din egen Daabsbroder!

Niclas. Jh, Poſter tro ſin egen Daabsbroder!

Conrad (leende). Naa, naa, giv Dig tilfreds, Jætter! Men ſandt er det, man ikke kan være forſigtig nok; huſt paa hvorledes det gik den ſtakkels Cathrine.

Stephan. Nu, hvordan gik det da hende?

Niclas. Lad os høre den Hiſtorie, Hr. Skyttel.

Conrad. Nu vel, ſaa hør da.

Conrad (ſynger).

En lille, roſenkindet —

(Venderne ſtoie og Conrad ſiger.)
Ja, naar J ikke vil høre rolig til, ſaa —

Niclas (reiſer ſig op). Saa vær dog rolig der bag ved; her er noget Lyſtigt at høre! (Koret ſamler ſig om Bordet.)

Conrad. Ja her nu ſmukt efter.

1.

En lille roſenkindet Blut
Sig viſte mod hver Veiler mut,
Dg knibſt med Rakken ſlog;
Da kom en Grebe ſtrunt og ſtram,
Dg ſtraks til Mand hun valgte ham:
Tralalla, hopſaa!
J Knofe, ſlaas kun om mig nu;
Jeg bliver naadig Fru!

Ror.

Tralalla o. ſ. v.

Conrad.

2.

Hun bræſter op med Stads og Hjaſ,
Dg bryſter ſig og gi'er Kollads,
Sig ſom en Paafugl ter.
Hver Fredag dog den Greve ſin
Sig lukker i ſit Kammer ind;
Aha, jaſaa, ei, ei!
Hun tænker, det var furioſ;
Her er viſt Poſter løſ.

Ror.

Aha, jaſaa, ei, ei! o. ſ. v.

Conrad.

3.

Da ſigger hun derind engang,
Dg ſer ſin Mand, to Tommer lang,
Midt i en Riſſedands.

Med trumme Ben og Hjerne tom
Hr. Greven ſpringer lyſtig om,
Hopſop, heiſa, hopſop!
Kolbotter ſlaar han raſt foran;
En Trold var hendes Mand.

Ror.

Hopſop, o. ſ. v.

(Alle ſe.)

Ottende Scene.

De Forrige. (Under ſidſte Vers ere Heiling, Anna og Gertrud traadte ind, de to Sidſte holde ſig noget afſides imellem en Del Fruentimmer, ſom beundre Skjæden. Heiling ſtandſer i Midten af Skuepladsen, uden at bemærkes af Koret, der har ſamlet ſig om Bordet.)

Niclas. Det var en prægtig Hiſtorie; den knibſte Tøs blev rigtignok godt opſjortet.

Stephan. Ja, hvem der vil, kan gjerne le deraf; men tilſidſt kan man jo ikke være ſikker paa ſin bedſte Ven.

Niclas. Zavift; tro os ikke for godt; inden Du ſer Dig for, forvandler vi os Alle til Kæmper og Trold, og æder Dig op med Hud og Haar.

(Han ſtrækker ſig pludſelig over Bordet imod ham, og ſpærre Munden vidt op.)

Væll!

Stephan (ſarer forſkrækket op; de Andre ſe).
Hør Klas, Du maa ikke jage en Mand, der har Kone og Børn, ſaadan en Stræk i Livet. Jeg begynder allerede at blive ganſke bange for mig ſelv. Saadan et Væſt er vel ogſaa —

Niclas (bliver Heiling var). Meſter Heiling!

(ſtaar op og hilſer ham.)
Stephan (forbaufet). Meſter Heiling!
Ror (noget beſippet). Meſter Heiling!

(træder tilſide, hilſer og abſpreder ſig paa Skuepladsen.)
Heiling (eſter en lille Pauſe). God Dag, Børn. J ſhynes forundrede over at ſe mig her?

Stephan. Na nei, ſlets ikke; det glæder os Alle meget!

Conrad (ſom ſtraks er ſnuttet over til Anna).
Ja, i Sandhed, Meſter; det glæder os, at J dog engang trækker Jer ud af denne beſtandige Enſomhed, og ikke negter Jer ſjønne Brud en uſkyldig Jornoiſe.

Heiling. Uſkyldige Glæder har jeg aldrig habet.

Stephan. Nu maa J heller ikke forſmaa eu lille Hjertethyrkning, Meſter Heiling.
(gaar hen til Bordet.)

Conrad (i ivrig Samtale med Anna). Derfor kan J ikke tro, hvor det glæder mig, at ſe Jer her!

Anna (ſkjælmſt). Ja, hvem der bare troede det; det Samme har J nok ſagt til mange Andre.

Stephan. Nu Herre, bevis mig den Grel!

(ræster Kruket til Heiling, der ufravendt har sine Dine fæstede paa Conrad og Anna.)

Conrad (vedblivende). Gud give, jeg maatte overbevise Jer om, hvor stor Uret I gjør mig.

Anna (naar Dinene neb.) Hvad mener I?

Stephan. Ei, Mester Heiling, vil I ikke gjøre mig Bæstet?

Heiling (tager mekanisk Kruket, uden at vende Dinene bort.)

Gertrud (sagte til Anna). Anna, Anna! huff paa Mester Heiling.

Conrad (griber Annas Haand). Tilvisse, jeg mener det ret af Hjertet.

Heiling (slænger Kruket bort). Helvede!

Stephan (forbætt). Hellige Stefanus, hvad gaar der af ham? (iler bort med Nielas, der tilligemed Koret forlader Scenen.)

Niende Scene.

Heiling. Anna. Gertrud. Conrad.

Anna (hopper, og klapper i Hænderne). O hvor det er herligt! Der er Spillemandene! Nu vil det gaa muntert til! (Ser hen paa Heiling, og bliver nedslaaet staaende). Al, jeg tøsede Pige, hvorover glæder jeg mig vel? Det er jo ikke for mig, der spilles op!

Conrad. Na, Mester, I tillader dog, at jeg valser engang med Jer skønne Brud.

Heiling (kort). Nei, Herre, det tillader jeg ikke.

Gertrud. Ei hvad, I skulde dog unde Anna den lille Fornoielse.

Heiling. Hun har givet mig sit Løfte, at hun ikke vil dansse.

Anna. Nu ja, naar I endelig ikke vil have det, saa danser jeg heller ikke; men I kunde dog gjerne lade mig faa et udfyldigt Dufte opfyldt!

(Det bliver mørkt; Damsemusiken lyder fra Kroen.)

Anna.

Hvor hopper dog Hjertet nu heit i mit Bryst,

At dansse og valse var altid min Lyst,
At svæve og hvirvle i bølgende Krands;
O lad Jer bevæge, forund mig en Dands!

Heiling.
(Nei, jeg la'er mig ei bevæge;
Rædsom er den vilde Lyst.)

Conrad og Gertrud.
(Lad, o lad Jer dog bevæge,
Dands er jo udfyldig Lyst.)

Anna (fortrydelig.)
Skal jeg aldrig Glæder nyde?
Vil hver Fryd i mig forbyde?

Heiling.
Mine Dnster bør Du lyde,
Dette Offer ei fortryde.

Conrad.
Snart min Harm vil udbryde!

Gertrud.
Kunde Fredens Hjælp jeg yde.

Anna (med stigende Hefthighed).
Handler I alt som Tyrann,
Og er dog endnu ei min Mand?

Nu saa vid, jeg aldrig til
Jer Slavinde blive vil!

Heiling
(smertelig, idet han nærmer sig hende med en udtryksfuld Bevægelse).

Anna! Anna!

Gertrud (til Anna).

Barn, jeg beder!

Conrad
(som misforstaar Heilings Udbrud, stiller sig imellem ham og Anna).

Holdt! I nok forglemmer Eder!

Heiling (opbragt).

Bover I! —

Gertrud.

Al, brød ei Freden.

Anna

(gaar, bevæget af Gertruds, formildende hen til Heiling).

Rolig, før det er for sent;
Det var jo ei saa ilde ment!
Jer Byden fremkaldte Bitterheden,
Oprørte mit Blod;
Vær ventlig, vær blid og beskeden,
Da bliver paany jeg god.

Heiling.

Du vil da —

Anna (holder ham for Munden).

Opgiv Jert Egenind;

Ei sandt, ei sandt, I gaar med derind?
(Hun drager Gertrud rask med sig. Conrad følger dem ind i Kroen.)

Tiende Scene.

Heiling

(alene; raaber efter hende).

Anna! Anna!

Hun aldrig elstet mig!

(Hun dybt henfuntet i sig selv; Musikken høres tydeligere.)

Ha jubler, jubler! raser hen i Lyst!
Den mørke Aand i vække i mit Bryst!
Nig denne Trods, mig denne Spot!
Var for min Kjærlighed det Lønne blot?
Hun aldrig elstet mig!

(styrter bort.)

Anden Akt.

(Bilde Skov og Klippeegn. Aftenrøden lyser mellem Træerne.)

Første Scene.

Anna

(kommer tankfuld gennem Krattet med en Kuv paa Armen.)

Ve mig! hvad skal der af mig Arme blive?
Uroligt, suldt af Angst mit Hjerte banker!
Mit glade Sind for Sorgen Plads maa
give,
Og fjendtlig hæve Tanter sig mod Tanter!

Alt forhen slog saa saa let og frit mit
 Hjerter,
 Jeg kjendte ingen Vængsel, ingen Smerte,
 Var saa livsglad og lykkelig;
 Men fra den Stund man til mig Elskov bar,
 Mit Hjertes No og Fred forsvunden var,
 Og nu, da selv jeg elster, er jeg ulukkelig.
 Ve mig! Hvorhen skal jeg mig vende,
 Hvor skal det ende?
 Hvor skal jeg Frelse se
 I denne Ve?

Til Heiling af, har jeg mit Ord og Løfte
 givet;

Jeg ham forbitret Livet,
 Hvis jeg det tog tilbage;
 Løser jeg det tage?
 Nu først med Stjelven jeg opdager,
 Hvad der saa stærkt og ganske drager
 To Hjerter til hinanden hen,
 Saa ei de stilles kan igjen.
 Naar Conrads Elskov Glæden hos mig vækker,
 Fluts Heilings mørke Billed mig forstrækker,
 Og dog den Visshed staar mig klar,
 At ingen Skyld deri jeg har.
 Hvorhen skal jeg mig vende?
 Hvor skal det ende?
 Hvor skal jeg Frelse se
 I denne Ve?

(Hun synker ned paa et Klippestykke. Efter et kort
 Ophold reiser hun sig fattet op.)

Nu lad det da gaa, som Gud vil.
 Men se, Solen er allerede gaaet ned. Vid
 jeg dog ikke var gaaet til Fæstler idag! Al,
 men jeg kunde ikke udholde det hjemme;
 jeg var saa beklemmt om Hjertet; og maatte
 ud i det Fri; (Hun ser tantefuldt hen for sig.)
 Hvem kunde ogsaa tro, at Dandsen skulde
 gjøre mig saa sørgmodig? Og hvad vil
 Heiling sige?

Kor af Bjergaander.

Fra den dybe Schacht,
 Gjennem Fjeldets Tragt,
 Drager Mulmets Hør
 Op til Dagens Stjær!
 Andefstaren graa,
 Gnomer, Dverge smaa,
 Hvad i Dybet bor
 Samler Jer paa Jord!
 Hid, til Lysets Hjem,
 Bryder Alle frem
 Fra Jer Agrund's Skjød,
 Eders Dronning bød!

(Ved Slutningen af Andefloret stiger Dronningen
 op af Jorden paa det Sted, hvor Anna nylig stod.
 Anna staar ved dette Syn Hænderne for Vinene.
 Bjergtroldne komme fra alle Sider.)

Anden Scene.

Anna. Dronningen. Kor.

Dronningen.

Mærk paa mit Ord, bedragne Verdensbarn!
 Jeg kommer her, Dig at advarer,
 Dit Løstind truer Dig med Fare,
 Thi Du Dig styrter har i skjulte Gavn.

Anna (Stjelvende).

Sig, høie Frue, hvormed jeg mishaged?
 Hvad har din Brede mig paadrageret?

Kor.

Dødelige, stands din Klage!

Giv vor Herster os tilbage!

Dronningen.

Giv min Søn tilbage mig,

Giv ham fri

Af Elskov's Trykleri;

Han paa Jord ei bliver lykkelig!

Kor.

Ve Dig, lyder Du os ei!

Anna.

Ve mig, jeg forstaar Jer ei!

Dronningen.

Nu saa vid,

Din Brudgom han er Drot i tauske Bjerge,
 Ralbes Broder der af Gnomer og af Dverge.

Anna (synker tilbage).

Almægtige Gud!

Dronningen.

Dret ei luf for den varslende Stemme,

Hvis ei Du vil Aandernes Harmen for-
 nemme.

Den savnede Herster de fordre tilbage,

Rnurre og true, larme og klage;

De sværge Dig Marer og Kval uden Tal,

Giv efter, de standse ei før ved dit Fald!
 (synker ned i Jorden.)

Kor (forbindende).

Ve Dig! Ve!

Hvis vor Hævn Dig ramme skal!

Tredie Scene.

Anna straks derpaa Conrad.

Conrad.

Rast henad Skovens Gang

Til Jægerhornets Klang.

(han vil gaa over Stuepladsen, men standser.)

Hvo dvæler end saa filde her i Skoven?

Er det end Aand? Et Spil af mørke
 Magter?

Dog modig frem; jeg snart det skal erfare!

Hvad ser jeg? Anna? For Sanct Huberts
 Skyld,

Hvad gjør Du her?

(vil hjælpe hende op.)

Anna (forstrækket),

Gaa bort! gaa bort fra mig!

Conrad.

Hvad! kender Du mig ei? hævn dog dit
 Blif!

Anna

(gientjender ham, og bryder ud i Graad).

Alt, Conrad! Conrad! Dig har Himlen
 sendt!

Conrad (reiser hende op.)

O, sat Dig, Anna! sig hvad er der hænder?
 Hvor er din Brudgom, at han ei Dig følger?

Anna.

O, nævn ham ei, en Rædsel griber mig!

Conrad.

Du elster ham da ei?

Anna.

Nei aldrig, aldrig!

Conrad.

Og vil hans Liv dog være?

Anna.

Nei, o nei!

Før skal i Flodens Bølger jeg mig kaste!

Conrad.

Hal disse Ord mig til Himlen kan hæve,
Heit de opflamme mit Mod!

:: Støl kun paa mig, ei længer Du bæve,
Selv imod Helved min Bistand Du kræve, ::
Glad jeg Dig vier Liv og Blod.

Anna.

Ja, han er trofast; bort, Angest, Du svæve,
Hævet af hans modige Mod.

Conrad.

:: Forjag din Frygt,
Paa mig Du trygt
Forlade Dig! ::

Anna.

:: Ja, jeg Dig tror,
At ei dit Ord

Bedrager mig. ::

Conrad.

Men rast nu fort!

Anna.

Ja hurtig bort
Fra dette Sted!

Conrad.

{ Lad mig din Vandring beskytte,
Med kærlig Arm understøtte,
Da skal ei Fare sig nærme dit Fjed.

Anna.

{ Du vil min Vandring beskytte,
Med kærlig Arm understøtte?
Ja, Dig jeg følger med tillidsfuldt Fjed.

(gaa.)

Fjerde Scene.

(Det Indre af Gertruds Hytte. Det er mørkt; der brænder Ild paa Arnestedet. Gertrud sidder i Baggrunden og spinder paa en Haandten. Vinden hylér udenfor.)

Gertrud. Hvor mon Anna dog bliver af? Det er en bølmerk Nat, og Vinden farer solbt over Heden. Vidste jeg ikke, at hun kjendte Veien, vilde jeg være i en dødelig Angst for hende. (Gaar hen til Vinduet.) Der er heller ikke en Stjerne at se paa Himlen. (Vinden river i Vinduet det flyver op.) Du! det stormer jo, som om den vilde Hær var løs. Vid dog Anna blot var hjemme! (hun ryster en lav Skammel hen i Forgrunden og tager igjen fat paa sit Arbeide.)

Jeg sagde hende det nok, at det var forfælske at gaa til Jaster; Veien er hende for lang. (Begynder at nynne.) Det kunde jo have ventet til i Morgen. (Bliver ved at nynne, og siger efterhaanden Ordene til Bilen halohøit.)

„Ved Nattetid paa Heden

Der staar en Flamme blaa.“

Naar hun bare slipper godt igennem Stoven!

(Synger.)

„En vindehøg, haardhjertet Mand
En Stat at hæve sig tror istand.
Ved Nattetid paa Heden
Der staar en Flamme blaa.“
Hvor Hundene hyle i Stormen. Det
er frygtelig solbt!

(Gyfer af Kulde.)

„Og som han graver, da stiger op
Saa bleg en Dødningskrop.“
Men ths! raslede det ikke ved Døren?
(lytter). Nei, det var Vinden.

(Synger.)

„Ja, paa Heden
Der staar en Flamme blaa.
Du hørte ei de Arnes Nød,
Tag, Medhjælpsløse, nu din Død!
Ved Nattetid paa Heden
Der staar en Flamme —
Hvem er det! (ser hen til Døren).

Femte Scene.

Conrad bærer Anna ind.

Gertrud. Alle gode Aaander, hvad er der flet?

Conrad (hjælper Anna hen til en Stol)
Bliv ikke bange, Moer Gertrud! der er intet Ondt vederfaret hende.

Gertrud (syssende med Anna). Saa tal dog Barn, hvad er der hændet Dig? (se Conrad.) Hvorledes kom I til at træffe paa Anna?

Conrad. Jeg fandt hende dybt inde i Stoven, paa den anden Side af Capellet. Af Angest og Træthed formaaede hun ikke at gaa videre.

Gertrud. Herre Gud, Barn, hvad er der da hændet Dig?

Anna. O, spørg mig ikke, mind mig ikke derom, jeg kunde blive vanvittig ved at tænke derpaa!

Conrad. Lad hende have Ro, Mo'er Gertrud, og hør med Venlighed paa hvad jeg vil sige Jer. For hendes Skyld kommer jeg atter herud i Dag. Jeg vilde endnu engang ret lægge Jer paa Hjertet, at I ikke skulde give Jer Datter til denne Heiling; thi jeg mærkede nok ved Festen igaar, at Anna ikke elsker ham, og heller aldrig vil kunne blive lykkelig med ham.

Gertrud (stødt). Hvad vil I sige dermed, Hr. Livsfygte?

Conrad. O hør mig med Godhed. Anna har selv sagt mig, at hun hellere vil dø, end være hans Kone.

Gertrud. Hvorledes Anna; i Overmorgen skal Du have Bryllup, og nu...

Anna (heftig). Nei, nei! For Guds Skyld, tal ikke mere om ham!

Conrad.

Der hører I, ved Tanken blot hun skjælver! Til ham I grunt vil Eders Datter tvinge? O, svar mig, Anna, taler i dit Hjerte For ingen anden Mand en kærlig Nøst?

Sig, nænner Du et Øryst,
 Af varig Trostfab, Dmhed suldt,
 For Alvor at forfaste?

Anna.

Conrad, staa mig;
 Jeg er en stakkels, ulvskelig Pige!

Conrad.

Tal et Haabets Ord, Du Kjære!
 Og lad det Lykken skjænke mig,
 Mærk Dig ingen Dag skal være,
 Ingen Sorg sig nærme Dig!
 Hver en Blomst jeg vil bevare,
 At din Fod paa den kan træde,
 Fra Dig sjerne hver en Fare,
 Med Dig sukke, med Dig græde.
 Glæden dine Blik udtrykke,
 Anna, mig kun staber Lykke.

(til Gertrud)

Giv mig, som Moder, jert Minde?

(til Anna)

Tal dog, svar kjærligt Ja!
 Lad Himlen aaben min finde,
 Thi jeg er salig da!

Gertrud.

Ei, Conrad, hvilket Sprog,

Er I ei rigtig klog?

Hvis eders Ord jeg laante Dre,
 Vil Mester Heiling sig beklage!

Conrad.

Dmt eders Værn til Held I føre,
 Det aldrig, aldrig Jer skal nage.

Anna (affides).

Tør Haabets Røst jeg laane Dre?
 Nei, nei, alt Held jeg maa forlange!

Sjette Scene.

(Heiling er imidlertid traadt ind, men holder sig opmærksom tilbage i den mørke Baggrund. Anna bliver ham først var og flygter hen til Gertrud.)

Anna (med et Skrig).

Der er han!

(Heiling træder taus frem og stiller sig imellem Conrad paa den ene Side, og Anna og Gertrud paa den anden.)

Heiling med tvungen Kølighed til Anna).

Aldrig havde jeg dog troet,

At Du saa mig kunde krænte,

Og saa ulvdyg være mig;

Dog jeg vil tilgive Dig.

Snart er Du min Vd, og De da

Den, som træder mellem os!

Smykket er min stille Vd,

Herskerinden at modtage;

Tag, min Brud, som Fæstengave

Disse Blomster fra min Have!

(Måbner Juvelkrinet fra Borspillet, og lader Guld-
 fjæver og Alenodier blinke frem. Anna gyser. Conrad
 betragter hele dette Optrin med forslagne Arme.)

Gertrud (forbauset).

Hellige Jomfru! hvilken Glands,

Fast den blinder Diets Sands.

Heiling.

Vil min Gave Du forsmaa?

Kaste ei dit Blik derpaa?

Anna (flyder det hastig fra sig.)

Bort, ha bort med eders Skjænt;

Jntet mer —

Gertrud.

Men Værn, betænk!

Conrad.

Hvis han sig skulde driste
 Et Truselsord at nævne,
 Skal denne Arm det hævne!

Heiling.

(affides, med et raskende Blik paa Conrad).

Tør trodsig han sig driste,

Sig som Rival at nævne,

Skal blodig jeg det hævne!

Gertrud

(til Anna, som staa i Dødsangst).

Seg dem til Fred at vende,

Det ellers galt vil ende!

Heiling (med dæmpet Harm til Anna).

Anna, tag de Ord igjen;

Fremmed Jver rev Dig hen.

Du til Morgengave

Skal det have

Af din Brudgom; hust at han

(heftig gripende hendes Arm)

Snart din Herre er og Mand!

Anna

(river sig løs og iler hen til Conrad).

Ekster Du mig, da gaar Du ei!

Han er en Bjergaand!

Heiling (styrter som lynramt ned).

Ja!

Conrad.

Hvad hører jeg?

(Gertrud flygter hen i en Krog og griber sin Kojen-
 trænde.)

Anna (hurtigt).

Tro mit Ord, stol trygt derpaa,

Nys jeg det selv i Skoven saa;

Han er sødt blandt Gnomer, Dverge,

Og er Drot i mørke Bjerge!

Conrad

(leder Anna hen til en Stol, og træder rask hen for
 Heiling, der kun med Møie hæver sig).

Nu, ved Sanct Hubert, saa vend derhen

Dine Fjed paaastand igjen;

Hvis ei Du for mit Sværd

Vil dø paa Stedet her!

Heiling.

Alt er forbi!

Conrad.

Nu er Du fri;

Dit Skjold er Conrads Værn!

Jeg ler ad Troldens Harm!

Anna og Gertrud.

Gud, staa os bi!

Standts Du den truende Arm,

Og Hævnens flammende Harm!

Heiling (fremstødende).

Hei, hei! spot og le!

Min Hævn skal I se!

Hei, hei! De Jer, De!

(Støber sin Dolk i Conrad, der vakler og synker om
 paa Stolen. Heiling styrter sfoggerleende ud.)

Anna (kaster sig fortvivlet over Conrad).

Conrad! Af, Conrad!

Tredie Akt.

(Ode, indeskuttet Klippebal; det er Nat. Heiling stiger mæjsommeligt over Klipperne ned paa Scenen.)

Scene med Kor.

Heiling.

Jeg staar ved Maalet; hviler trætte Vinger,
Til Ende er nu Eder's Blomsterflugt!
(Kæfter sig udmattet ned paa et Klippestykke.)
O, rasende Forbindelse, som drev mig
Til jordist Held at hæve mine Dyster!
Kun Menneſter kan nyde denne Lykke,
Fordi det søve Sind let tilfredsſtilles;
Men Flammeaandens mægtige Vingeslag
Kun dvæle ſtuffet ved den falſte Glimmer.
Og hvad er vel hin stærke Gang til Kvinden,
Livspulsen i hver jordist Storbedrift?
O Daarſkab, ha, ha, ha! paa dem at bygge!
Et Leſleblit, en fræk tilhviſtet Smiger,
En uſjel Dands — og Kjærlighed og Troſtab,
Hvorfor vi offred Alt, er glemt! Men ſtille,
Den Hygtemand ei mer mig ſtal bedrage,
Og blodig rammed Hævnen. Hendes Eſſer,
er død;

(forbittret.)

Fortvivlelsen nu knuſe hende ſelv!
O Moder, havde Dig jeg lydt, os Begge
Jeg havde ſpartet mange Kvaler. Men
Tilbage vender jeg nu, og for ſtedſe
Langt fra mig hin Svagheb jeg bortſtøder,
Langt fra mig hver jordist Føleſe.
Til Drot for Aander hæved mig min Fødsel,
Og end min ſtolte Byrd jeg har tilbage.

Herſtem I Aander,
Fra Fjeldet ud!
Jer Fyrſte falder,
Adlyd hans Bud!

Anden Scene.

Heiling. Kor af Bjergaander,
(der bels ſtige op af Jorden, bels ſmutte frem af Bjergkløſterne.)

Kor.

Hvo har kaldt?
Hvo tør her os ſætte Stævne,
Driftig vor Fyrſte ſig benævne?

Heiling.

Jeg! gientjend mig, mine Venner!
Et Oververdnen mer mig blander;
Hos Eder nu jeg ſøger Ro.

Kor.

Tænkte Du paa Aanders Bo,
Da din Skjønne ad Dig lo?

Heiling.

Den Latters Lyſt kun vared kort,
Med Døden hævned jeg min Tort.

Kor.

Ha, ha, ha! her kun hvordan
At Meſter Heiling prale kan!
Den Jæger er friſt
Og raſt ſom en Fiſk.

Heiling.

Hvorledes det?

Kor.

Du traf ham ſlet;
Han lever, ſidder varm
Nu i din Skjønnes Arm.

Heiling (Hjælpende).

Saa er min Hævn ei mæt.

Kor.

Som Brud og Brudgom Parret gaar;
I Morgen deres Bryllup ſtaar.

Heiling.

Bed dette Bryllup maa jeg være med.
Kom, hævnner eders Drot, aſted!

Kor.

Du os forlod med Ringeagt;
Prøv nu engang din egen Magt!

Heiling.

Tør I trodſe eders Drot?
Med for mine Fødder!
Eder's Trods aſbøder!

Kor (ſpottende).

Hvor er din Krone
Og din Herſkerſtav?
Sig, hvor er din Bog,
Bed hvis Trylleprog
Vi Dig Magten gav?

Heiling (ſælende ſin Afmagt).

Min Bog, min Stat
Svandt i Flammen brat!

Kor.

Ha, ha, ha, ha, ha, ha!
Var Du ei en Taabe
Jordist Held at haabe,
Og en jordist Kvinde
Dig til Brud at vinde.
Indſer Du,
Og angrer nu?

(Overgene le.)

Heiling (fortvivlet).

Hal Mig Aanders Kredſ har udeluſt,
Og jordist Held for mig er luſt;
Alting, Alting vil mig ſaare;
O jeg Daare! O jeg Daare!
(Slaar begge Hænder for Dinene.)

Kor

(Omringer ham og ubjtrækker Hænderne over ham).
Nu er for ſtedſe han vor igjen;
Bring hurtig Bud til Dronningen;
(Overgene forvinde.)

(Til Heiling.)

Mærk vort Ord,
Giv Dig tilfreds;
Om Troſtab brydes end paa Jord,
Den roſkes ei i Aanders Kredſ.
Vil Du atter os tilhøre,
Herſkerſtaven blandt os føre —
(Viler ham den gyldne Stav, ſom Overgene bringe.)
Stal atter Fjeldet aabne ſig,
Aandernes Stare lyde Dig.

Heiling.

Eder vier jeg hver en Evne,
Lad mig blot min Stjændsel hævne;
Hævne, hævne maa jeg mig!

Kor

(samler sig omkring ham og rækker ham knælende Staven.)

Mødtag den da, vi hævne Dig!

Heiling.

Har Tak, har Tak for Gaven!

(tager Staven og rejser sig.)

Nu, nu har jeg Herterstaden.

(gaar frem.)

Sig Hævnen udbruser;

De Jer, I Omme,

I seire ei saa let!

Naar Glædesbægret

I spindende tømme,

Da holder Heiling Ret!

(Koret gjentager disse Ord og forsvinder. Heiling iler bort.)

Tredie Scene.

(Elev. I Baggrunden en høj Klippebælg, paa hvis ene Side et Kapel. Det er endnu lys Dag. I Midten af Stuepladsen staar Stephan, høitidelig pyntet, og Skotter, ventende paa Brudeparret, som nærmer sig under en fjern landlig Musik. Under Bryllupsmarschen siger):

Stephan. Nu kommer Brudestaren, mine Venner, nu kommer den; hold Jer nu færdige. Se, nu boier Toget om Klippehjørnet; heisa, hvor Fanerne slagre! — Ei, se der er Brudeparret. Rast, lad nu Hornene klinge, saa det kan rasle igjen.

(Slytterne blæse en Fanfare.)

Fjerde Scene.

(De Forrige. Epillemand med Blæseinstrumenter. Conrad bærende den venstre Arm i et Bind. Anna i Brudebragt. Gertrud ligeledes pyntet. Bønder og Bønderpiger med to Balfastfaner. Kor jubler Slytterne imøde. Spillemandene holde op.)

Stephan (stiller sig i Veien for Brudeparret). Holdt dog, holdt! Nu maa Du da tilstaa, Søstendebarn, at jeg har overrasket Dig?

Conrad. Det har Du, Fætter; og heist behageligt! (Ryster Slytternes Bønder.) Bærer mig hjertelig velkomne paa min glade Bryllupsdag! I Sandhed, hvor skulde jeg have drømt, at jeg paa den Dag, jeg for evig frygtede at miste min Anna, nu selv, min Dødsfjende til Trods, skulde føre hende til Alteret!

Gertrud. Ja, det har seiet sig underligt; og uagtet Saaret paa Armen vilde han slet ikke tillade, at Bryllupsdagen blev udsat.

Conrad. Ei, Mutter, skulde jeg for den Rists Skyld udsætte min Pytte en hel Dag, og rømme min Fjende Marken? Nei aldrig! Kom Kammerater, lader os nu drage op til Kapellet.

Stephan. Nei stop! Tror Du, vi har staaet her og ventet for Jænting? Jeg vil jo overraske Dig, Søstendebarn, med en hel Snes nye Rim til din gamle Jægersang; dem maa Du først lade mig synge for Dig.

Gertrud. Siden, kjære Nabo,ovre paa Engen, hvor der skal danses.

Stephan. Nei, her paa Pletten; vi har jo allerede staaet her og ventet en halv Time.

Conrad. Men Du opholder Brudefølget.

Stephan. Na hvad! det vil mere dem Alle. Et Par Vers kan Du da idetmindste tage med; der falder saadan smukke Hentydninger. (Til Slytterne.) Nu, rast, mine Venner! — syng Alle med.

(Slytterne blæse.)

Stephan.

1.

Det lystet en Jæger at fri engang;
Saa banked han Skoven om med Sang.
Pan, pan! Hallo! Sassa!
Der loffed han Vilbittet i broget Rad,
Det Smaa og det Store, og spurgte det ad:
Af, raad, Kammerater, af, raad mig,
hvordan

Skal jeg mig opføre i Egtestand?

Kor.

Paupan! o. s. v.

2.

Stephan.

Først traadte den Jæger til Bjørnen hen:
Du laadne Krabat, giv mig Raad som Ven!

Pan, pan! Hallo! Sassa!

Da brummede Vamsen: Betragt mig, min Ven!

Er jeg ei et Mønster for Egtemænd?
Med Brummen regjerer man Kvindefind,
Man knurrer og brummer Nar ud, Nar ind.

Kor.

Paupan! o. s. v.

Gertrud. Jo det er smukke Lærdomme paa en Bryllupsdag, maa jeg sige.

Stephan. Na, i næste Vers bliver det meget bedre.

Conrad. Saa lad os opstætte det til fiden.

Stephan. Paa det Lav! nei —
(Han synger videre.)

3.

Den Jæger drev ogsaa en Grævling af Plads:

Hvordan skal jeg leve min Bib tilpas?

Pan, pan! Hallo! Sassa!

Da gabede Fyren og stanged sin Tand:
Sov Du blot saa længe og fast som Du kan;
Træk Nathuen dybt over Drene ned,
Saa har man for Kjællingen Ro og Fred!

Kor.

Paupaul o. s. v.

Conrad. Se saa, Fætter! lad det nu være nok.

Stephan. Nei, vist ikke nei!

Gertrud. Men Nabo, det kan jo dog ikke gaa an, at lade Præsten vente saa længe.

Stephan. Ja, ja da! men først maa I høre, hvad Næven sagde.

Kor. Fremad! Fremad!

Stephan. Nei, her dog —

(Spillemandene begynde Marschen, og Toget sætter sig igen i Bevægelse. Stephan betræder sig forgyldes for at stande det. Endelig træffer han bag efter og fortsætter sin Sang under Tummelen.)
Til Næven, den Snebige, Næven nu kom:
Du listige Middel, lad høre din Dom!
(Smidertid forlader Toget Stuepladsen. Kloffen i Kapellet lyder, og Brudestaren drager derind. Kloffe-
flagene tabe sig efterhaanden.)

Femte Scene.

Kor i Kapellet.

Sig Du, Almægtige, Brudgom og Brud!
Vær deres Skjold i Faren, o Gud!

Skjænt dem til Pagten her Naade og
Lykke!

Hør os, Almægtige, paa Dig vi bygge!

Heiling

(træder frem, saaledes som han gik bort i anden Akt)
Her Stedet er, her vil jeg hende vente;
En uvelkommen, stummel Bryllupsgjæst,
En Brudfører klædt i Sorgens Dragt.
Du smukke, pyntelige Brudgom hvi,
Sig nærmer Natten alt, tag Dig i Agt!
I dybe Stygger vil den Dig indhyle.
(Iker ud.)

Sjette Scene.

(Koret tier. Kort Pause. Kloffen lyder igen. Toget drager atter jublende ud af Kapellet, Marschen taber sig bag Scenen.)

Conrad og Anna

(komme frem paa Stuepladsen.)

Nu er Du min,

Jeg evig din,

Min Arm Dig fast omfavner;

Dg ved dit Hjerte

Angst og Smerte

Oploser sig,

I Elstovs Lykke havner.

Det Forbund, som vor Kængsel var,

Sin søde Trostabspagt,

Thys Himlen selv velsignet har,

Dg skjænket hellig Magt.

Nu er Du min, o. s. v.

Syvende Scene.

De Forrige. Stephan med Brudepigerne.

Stephan. Naa, det kan jeg godt lide. Der staa de, ved min Skjtspatron, og næbbes som et Par Turtelduer, medens

Alle tumler sig imellem hverandre ovre paa Dandsepladsen. Var det saa vigtigt, at I derfor maatte liste Jer bort fra Brudestaren? Værsgod, nu skal vi til at søge Bruden op; Alle vente paa Jer.

Anna. Nei, lad det være; hvorledes skulde Conrad med sin saarede Arm —

Conrad. Jo, kjære Anna, jeg maa søge Dig op!

Stephan. Ja, det vilde rigtignok ellers være et smukt Bryllup! Hurtig; I maa Begge bindes for Dinene!

(En af Brudepigerne binder for Conrads Dine under følgende Sang.)

Kor.

Saa vilse vi en liden Stund

For Dinene Dig binde;

Thi elsker Du af Hjertens Grund,

Vil Du din Brud nok finde.

Conrad.

Ja om Du flygted Jorden rundt,
Jeg skulde Dig dog finde!

(To Brudepiger føre ham raskt bort.)

Stephan (raaber efter dem). Løb alt hvad I kan og skjul ham, jeg kommer straks efter med Bruden.

(Brudepiger binde ligeledes Anna for Dinene.)

Kor.

En liden Stund vi vilse her

For Dinene Dig binde;

Hvis Du din Veiler ret har kjær,

Vil Du ham sikkert finde.

Anna.

Al! den, man i sit Hjerte bær,

Man snarlig ved at finde!

Nu led mig!

(Hun vil ræffe Stephan Haanden, men i det samme træder Heiling imellem dem og griber den. Stephan og Pigerne flygte skrige: „Ha“.)

Ottende Scene.

Anna.

Hvi dette Strig?

I overgivne Piger, bliv hos mig!

Saa kom dog — vil I ei? — Paa

Flugt!

I ængste mig; sy! det er ikke smukt;

(Hun river Tørklædet fortrydeligt fra Dinene og ser Heiling, der ubevægelig holder hendes Haand. Hun synker i Knæ og vender med Rødsel Ansigtet bort.)

O Gud!

Heiling.

Hvi blegne dine Kinder nu?

Skjøn Jomfru! Kjender ei din Brudgom Du?

Anna.

Forfærdelige, bort! Hvad førte Dig?

Heiling.

Som Hævnen kommer jeg!

Anna (betragter ham ængstelig).

Ve mig!

Heiling (rørt ved Synet af hendes Angest).
 Anna, hvor kunde Du saa grusom være?

Anna (bevæget).
 Lad mig ei Skylden for Jer Kummer
 bære!

Heiling.
 Har Du forglemmt den Dag, da Du mig
 gav dit Hjerte,
 Da glad og vemodsfuld jeg knælte for
 Dig ned?
 Hvorfor, brød Du den Ed, jeg omt
 begjærte?

Anna.
 Hvorfor har I den Masse Jer paataget,
 Mig i Jer frygtelige Nærhed draget
 Med Magt, hvorom jeg ei har drømt?
 Jeg vidste ei hvormed I lænked,
 Da Brud I kaldte mig!

Heiling (heftig).
 Fordømt!
 Saa brød Du ikke Løftet, Du mig stjænkede,
 Min Nærhed blot Dig bragte til at grue;
 Belan, nu skal Du mig som Hævner skue!

Anna.
 Saa hævn Dig da, Blodgjerrig!
 Dog kun paa mig
 Din Harm udtømme sig;
 (Enkelende.)

Alt, staan min Ægtefælle blot!

Heiling (rasende).
 Ha, Skændige! ham dette Ravn at give!
 Men af dit Hjerte jeg atter skal det rive!

Anna (flygter for ham med vakkende Skridt).
 O, heie Himmel, jeg anraaber Dig!
 (Enkelende med udbredte Arme.)
 I dine Hænder, Gud, befaler jeg mig!

Heiling (staar rystet og tvivlende).

Tiende Scene.

De Forrige. Conrad. Skytter
 og Bønder.

Conrad.
 Dig bort, Fordømte,
 Thi Trefsen er her!
 Kor.
 Ve Dig, Fordømte,
 Dig Hævnen er nær!

(Conrad overgiver Anna til Brudepigerne; Heiling
 betragter ham stift.)

Conrad.
 Rald kun Andestæven
 Hid til Hjælp i Faren!
 Rul kun med Diet herhen;
 Der, tag dit Dødsstød igjen!

(Støder Sagtkniven heftig mod Heilings Bryst, men
 klinger ubrugt; Heiling staar ubevægelig og ub-
 støder en høj latter.)

Koret (iger forstrøffet tilbage).
 Ve os, o Mædsel!
 Han kan ikke faares!

Nu Helved er fri;
 Gud slaa os bil!
 Heiling.
 Bjergaander frem;
 Nu Hævnen er fri!

(Han svinger Staven; Skuepladsen formørkes; under-
 jordist Jorden. Gnomer med gloende Brande, og
 Bjergtrolle mylre frem af Jorden. Bryllups-
 gæsterne fly forstrække for dem og danne Grup-
 per paa begge Sider af Theatret.)

Heiling og Anderne.
 Ve Eder Alle!
 Dffre for Hævnenes Magt,
 I skulle falde!

Kor af Bryllupsgæster.
 O ve os Alle!
 Dffre for Helveds Magt,
 Vi ville falde!

Tiende Scene.

(Blufselig afstiller Skuebæggen i Baggrunden sig,
 og man ser ind i det med alle sine Statte glim-
 rende smukke Gnomerige. Bjergaanderne Dron-
 ning staar paa en Tronforheining, omgivet af
 Dverge og Gnomer. Det bliver atter lyst. Bryl-
 lups-gæsterne vige tilside, og Bjergaanderne kaste
 sig ned paa Jorden. Heiling staar paa den ene
 Side; Conrad med Anna paa den anden.)

Dronningen.
 O stands, min Søn! for Hævn Du Hjertet
 lukke!

Lad Mildhed Bredens Flamme slukke.
 (hun stiger ned og træder frem imellem dem.)

Kor.
 Ha! hvad dæmper Hævnenes Lue?
 Hvilken Glands læ'er sig tilstue?

Dronningen (til Heiling).
 Nu har Du Jordens Fryd og Kval erfaret,
 Haardt bødet for din Ildenskab,
 Jørglem igjen blandt os dit Tab!
 Paa jordist Held ei mer Du tænke,
 Min Dmhed skal paany Dig stænke
 Dit Hjerres tabte Lyft.

(udbreder Armene.)
 Kom her, min Søn! Kom til mit Bryst,
 Her skal Du finde Trøst.

Bjergaander (halv høit).
 Modervosten ham bevæger,
 Vil den ham til Mildhed føre?
 Bryllupsgæster (afgesaa).
 Hjertet hendes Stemme læger,
 Vil han og Fornuften høre?

Heiling (grublen).
 Naar mit Haab var slutt,
 Og mit Hjerte bristet,
 Jeg tilbage vilde komme —
 Jeg kommer, Moder,
 Alt, undtagen Dig, jeg misted.
 (kastet sig i hendes Arme og for hendes Fodder; hun
 bøier sig over ham; hans Hoved hviler ved hendes
 Bryst.)

Bjergaander.
 Held os, vor Dronning seivet har!
 Held os, han er atter vunden!
 Bryllupsgæster.
 Held os Held! hun seivet har,
 Farens mørte Sky er svunden!

Heiling (reiser sig op).
 Far hen, Du Jordens Lyft og Kval!
 Det var besluttet, hvad nu sker;
 Mig stuer intet jordist Die mer!
 (gaar ind i Klippeaabningen.)

Conrad og Anna (raabe forsonede efter ham.)
 Farvel, farvel! Og Fred iblandt os Alle!
 (Dronningen stiger op paa Tronforhøjningen, Heiling
 ligeledes. Vænderne gruppere sig om Begge, række
 Heiling Gyrtetkronen, som han sætter paa sit Hoved,
 og kaste ham Raaben om Skuldrene.)

Almindeligt Kor.
 Herrens Almagt kjærligt vinker,
 Fredens Stjerne atter blinker!
 (Hjeldet lukker sig.)

Conrad og Anna.
 Nu er Du min, og Angst og Smerte
 Til Salighed forvandles ved dit Hjerte!

Kor.
 Herrens Almagt kjærligt vinker,
 Fredens Stjerne atter blinker!

For Sang med Piano.

Hos Undertegnede er udkommet Sange af:

Adam, Bryggeren i Preston.	Herold, Klærkevænget.
— Postillonene i Lonjumeau.	— Zampa.
Auber, Ambassadeuren.	— Marie.
— Brama og Bayaderen.	Jensen og Krøyer, Væringerne i Miklagard
— Bruden.	Kuhlau, William Shakespeare.
— Den sorte Domino.	— Elverhøi.
— Den Stumme i Portici.	— Tvillingbrødrene fra Damask.
— Elskovsdrikken.	— Aladdin.
— Fiorella.	— Elisa.
— Fra Diavolo.	— Lulu.
— Kronjuvelerne.	— Reverborgen.
— Lestocq.	Overskou, Kunstnerliv.
— Murmesteren.	Lortzing, Czar og Temmermand.
— Broncehesten (Prindsen af China.)	Løvenskiold, Ildprøven.
Bellini, Den Ubekjendte.	— Sara.
— Norma.	Maigildet.
Boieldieu, Den hvide Dame.	Marschner, Bæbu.
— Den lille Rødhætte.	— Hans Heiling.
— De to Nætter.	— Tempelherren.
Bredahl, Bruden fra Lammermoor.	Méhul, Joseph og hans Brødre.
— Guerillabanden.	Meyerbeer, Hugenotterne.
Cherubini, De to Dage.	— Robert af Normandiet.
Donizetti, Elskovsdrikken.	Mozart, Figaro.
— Lucia di Lammermoor.	— Tryllefløiten.
— Lucrezia Borgia.	Nicolo, Jeannot og Colin.
— Regimentets Datter.	— Joconde.
Dupuy, Ungdom og Galskab.	Onslow, Skovhuggerens Søn.
Halévy, Jødinden.	Rataplan.
Hartmann, Ravnene.	Reissiger, Møllen i Bjergkloften.
— Korsarerne.	Rossini, Barberen.
— Syvsoverdag.	— Vilhelm Tell.
— Undine.	— Tancredo.
— Liden Kirsten.	Weber, Jægerbruden.
Herold, Alfene som Page.	— Oberon.
— De sex Rosenbrude.	

For Piano solo.

Fröhlich: Valdemar, Ballet.....	3	"
Helsted, E.: Toreadoren, Ballet.....	1	70
Paulli, H. S.: Polskdansen paa Grønalund. Ballet.....	"	70
Napoli, Ballet.....	3	50
— Tarantelle.....	1	20
Fr. Rung: Negermarche, 4-hd., af "Den forvandlede Konge".....	"	50
Söderman, Marche af Brylluppet paa Ulfbjerg.....	"	35

C. C. LOSES BOG- OG MUSIKHANDEL.
(F. BORCHORST).

Paa Undertegnedes Forlag er udkommet:

For Piano med Text.

	Kr.	Øre.
Nr. 1. Slægtningene, original Vaudeville	2	"
- 2. Meer end Perler og Guld, Eventyr-Komedie af H. C. Andersen ..	1	"
- 3. Fra Store- eller Lille Strandstræde	2	"
- 5. Ole Lukeie, original Eventyr-Komedie af H. C. Andersen	1	50
- 6. Et Giftermaal ved Trommen, Lystspil	1	"
- 7. Tre for Een, Vaudeville af Bøgh	1	50
- 8. Luftens Datter, romantisk Tryllespil	2	"
- 9. Nytaarsaften i Kasino, dramatisk Rococco af Erik Bøgh	2	50
- 10. Han gaaer paa Kommers! musikalsk Farce	1	50
- 11. Min Familie, Vaudevilleoier af Th. Overskou	1	50
- 12. Narret April! Vaudeville-Bagatel af Erik Bøgh	1	"
- 13. Mester og Lærling, Sangspil af C. Hostrup	2	"
- 14. Hr. Grylle og han Viser, af Erik Bøgh	2	"
- 15. Huldrebakken, Sangspil af Erik Bøgh	2	50
- 16. Et enfoldigt Pigebarn, af Erik Bøgh	2	"
- 17. Jomfruen, Vaudeville af Erik Bøgh	2	"
- 18. Cousine Lotte, af C. M. Wengel	1	25
- 19. Kjærlighed paa Taget, af C. M. Wengel	1	25
- 20. I en Fart	1	"
- 21. Den Tredie, Sangspil af C. Hostrup	1	"
- 22. En Landsbyhistorie, Folkeskuespil af H. C. Andersen	2	"
- 23. Gamle Minder, oversat af Chiewitz og Recke	1	50
- 24. Plader, Lystspil med Sang af C. M. Wengel	2	"
- 25. Fastelavns-gildet, Sangspil af Erik Bøgh	2	"
- 26. Familietvist, Sangspil af C. Hostrup	1	50
- 27. En Introduction, bearbejdet af Erik Bøgh	1	"
- 28. Hun skal debutere! Farce af Erik Bøgh	2	"
- 29. En glædelig Fastelavn! Farce af Erik Bøgh	1	50
- 30. Valbygaasen, af Erik Bøgh	2	"
- 31. La corde sensible, par Clairville et Lambert-Thiboust	1	"
- 32. En Pokkers Tos, efter «la fille terrible»	1	25
- 33. En Tale, Lystspil med Sang af C. M. Wengel	1	50
- 34. Aprilsnarrene, af J. L. Heiberg	2	"
- 35. Emilies Hjertebanken, Vaudeville-Monolog af J. L. Heiberg	1	"
- 36. Recensenten og Dyret, af J. L. Heiberg	2	"
- 37. Kong Salomon og Jørgen Hattemager, af J. L. Heiberg. Ny Udgave	2	"

For Sang med Piano.

Farinelli	2	35
Debatten i Politivennen, af H. Hertz	1	35
Nei, af J. L. Heiberg	1	70
Under Laas og Lukke	1	35
Kjærligheds Drømme, af Scribe og Delavigne		
De Uadskillelige, af J. L. Heiberg	1	75
De Danske i Paris, - - -	3	"
Kjøge Huskors, - - -	1	25
Stella, Syngestykke af Adolf Recke	1	70
Federigo - - H. Hertz	1	70
Ja, Vaudeville-Monolog, af J. L. Heiberg	1	35
Ulla skal paa Bal	3	50
Capriciosa, af Th. Overskou og A. L. Arnesen. Andet Oplag	3	"

C. C. LOSES BOG- OG MUSIKHANDEL.
(F. BORCHORST.)